

Bilag XI.

Til Regering og Rigsdag.

I Anledning af det i Rigsdagen forelagte Lovforslag om Anlæg af en Bro fra Masnedø til Orehoved paa Falster tillade undertegnede paa den herværende for mindre Skibe gensidige Søassurance-Forening „Marstal“s Vegne sig herved overfor den høje Regering og Rigsdag i al Ærbødighed at paapege de Farer og deraf skadelige Følger, en Bro, anlagt paa det i Forslaget anførte Sted, vil kunne udøve paa Sejlskibsfarten.

Vi fordriste os til at udtale, at Syd om Masnedø gennem Storstrømmen Grøn-sund Syd om Møen og Smaalandsfarvandet gennem Bøgestrømmen Nord om Møen er de af alle danske Farvande, der aarlig befares af de fleste Sejlskibe, særlig mindre Skibe, hvis Interesser ligge i Sejlads med Fragter fra Hertugdømmerne og Bælthav-nene til de østlige danske Pladser, Sverige og Østersøhavne og tilbage gennem de samme Farvande.

Da Storstrømmen er et aabent Farvand, hvor der kan sætte betydelig Søgang, og hvor Strømmen med uroligt Vejr løber meget stærkt, vil der blive megen Fare forbundet med at passere gennem Broen, selv om Aabningen for Gennemsejlingen faar en ret betydelig Vidde.

Skibsførerne ville derfor foruroliges, naar deres Sejlads fra Pladser er bestemt til Steder, hvor Broen skal passeres.

Dette vil have til Følge, at Skibsførerne i mange Tilfælde ikke tør forlade en Havn eller Ankerplads, naar ugunstige Vejrforhold ere til Stede, for ikke at udsætte de dem betroede Værdier for den Fare, som Broen giver Anledning til.

Følgen heraf bliver Ophold, Tidsspilde og pekuniære Tab i deres for øvrigt saa tarveligt tilmaalte Fortjeneste.

Men værre bliver Situationen for de Skibe, der under Storm fra Nordvest med stærk medgaaende Strøm ville forsøge Gennemsejling, hvis Broen ved Ankomsten er lukket, eller Aabningen af en eller anden Grund maatte være spærret; thi at krydse ud fra Broen mod Storm og Strøm vil i de allerfleste Tilfælde være en Umulighed, og da Farvandet fra Dyrefoden til Masnedø ikke afgiver sikker Ankerplads, særlig for Smaaskibe, saa vil, naar disse i alleryderste Nødstilfælde dog maa lade Ankrene falde, Kættingerne knække, og dermed vil uundgaaelig Havari indtræffe; thi Skibene ville da straks drive ned paa Broen, og hvad Skade derved kan opstaa er uberegneligt; dog kan man forudsætte, at under særlig ugunstige Forhold kan total Forlis af Skib, Ladning og Tab af Menneskeliv blive Følgen; ligeledes kan Broen faa saa megen Skade, at al Trafik for længere Tid maa standse.

Mindre bemidlede Skibsredere, hvis Livserhverv er Sønæring, kunne ved slige Uheld blive totalt ruinerede, hvis ikke Staten forpligter sig til at yde fuld Erstatning for den Skade, der foraarsages ved Afspærringen af det aabne Farvand.